

egymást falják, és lenn a tónál
habozva születik a semmi,
s csak járok rajta félcipőben...,
pusztítani, mohón teremni

vágyom, hát követellek némán —
toporzékolva, napkeletnek,
hogy meghalok, még el-eljátszom,
s csendtől csókolt, szép, csupasz ágon
hatol belém a fény. Szeretlek.

Böszörményi Zoltán

Majorana Barbadoson

A tenger, a tenger,
a selymes tenger,
ringatja sorsomat,
lelke és fölemel,
útját tűző Nap kíséri,
rám nevet,
fénybe önti gondjaim
zöld lombjait.
A nyújtózó délután
hegyeimre hullatja
képzeletem
halk neszeit.
A tenger, a tenger,
szemem csillaga,

hűs selymében
hullámarcom
mosolya.
Szavaim ugrálnak,
mint repülő halak,
a víz tajtékán
úszó lelki falat.
Táplálék,
de éhes szeleket
nem csillapíthat.
Dagadó vitorlák,
villogó hadak.
A tenger, a tenger,
micsoda kaland!

